

РЕШЕНИЕ

№ 24

София, 07.02.2019 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, **Второ наказателно** отделение, в съдебно заседание на тридесети януари две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ГАЛИНА ТОНЕВА

ЧЛЕНОВЕ : ЕЛЕНА АВДЕВА

ТАТЯНА КЪНЧЕВА

при участието на секретаря ИЛИЯНА РАНГЕЛОВА и на прокурора КИРИЛ ИВАНОВ изслуша докладваното от съдия Кънчева касационно дело № 1087 по описа за 2018 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия Р. М. П. срещу решение № 119 от 20.09.2018 г. по внохд № 138/18 г. на Бургаския апелативен съд с оплаквания за допуснати нарушения на закона и процесуалните правила. Искането за отмяна на решението да бъде отменено и подсъдимият оправдан.

В съдебно заседание защитата на подсъдимия поддържа жалбата и допълнението към нея и моли да бъде уважена.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура мотивира становището, че жалбата е неоснователна.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 от НПК, установи следното:

Бургаският апелативен съд потвърдил присъда № 104/17.04.2018 г. по нохд № 149/18 г. на Бургаския окръжен съд, с която подсъдимият П. е признат за виновен в това, че на 29.06.2017 г. дал подкуп - 20 лв. - на длъжностни лица, полицейски органи, за да не

извършат действия по служба, поради което и на основание чл. 304а ал.1 от НК е осъден на три месеца лишаване от свобода, условно с три годишен изпитателен срок и глоба в размер на 1000 лева. На осн. чл. 307а от НК предметът на престъплението е отнет в полза на държавата.

Жалбата е неоснователна.

Оплакванията по касационното основание по чл. 348 ал.1 т.2 от НПК са аргументирани с доводи за недоказаност на обвинението по несъмнен начин, тъй като съдът не е обсъдил всички доказателства по делото в тяхната съвкупност и е изградил фактическите си изводи на базата на предположения. Твърди се, че касаторът е дал парите за заплащане на глобата, а не за да не извършат полицаите действия по служба. Сочи се, че в показанията си свидетелят К. изяснява своите субективни възприятия, които не се покривали с действията на подсъдимия.

Върховният касационен съд намира, че доводите, формулирани в подкрепа на твърденията за допуснати от въззивния съд съществени процесуални нарушения, съставляват по естеството си оплаквания за необоснованост. До голяма степен, те са идентични с наведените във въззивната жалба и са получили убедителен отговор в атакуваното решение. Както е известно, необосноваността не е самостоятелно касационно основание за проверка на съдебните актове и касационната инстанция не дължи отговор на подобни оплаквания. Тя извършва проверка единствено за начина, по който решаващият съд е изградил своето вътрешно убеждение и дали това е станало при спазване на изискванията по чл. 13 и чл. 14 от НПК. Извършвайки проверка в тази насока ВКС не установи нарушения на процесуалните правила, още по-малко съществени такива, които да са основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Бургаският апелативен съд е направил необходимото за разкриване на обективната истина, като е подложи събраните доказателства на внимателна и пълна проверка. Анализът на всички гласни доказателствени източници, в това число и обясненията на подсъдимия, съпоставени с писмените доказателства и експертни заключения са дали основание на съда да стигне до извод за безспорна установеност на фактите по обвинението, приети от първата инстанция. По делото не съществува спор относно обстоятелството, че касаторът е пуснал през отворения прозорец на предната дясна врата банкнотата от 20 лв., а единствено относно причината за това негово действие. Изводът на съда, че това е сторено с цел да не бъде съставен фиш за нарушение на ЗДП, защото

свидетелят К. е обяснил на подсъдимия, че не съществува друг вариант за заплащане на глобата, че няма вариант „да оправим нещата“, че служебният автомобил е оборудван с камери и микрофони и проверката се записва с видео и аудио запис е изграден върху обективната оценка на неговите показания и тези на свидетеля Д., приети за убедителни и непротиворечиви. Защитната позиция на извършителя е отхвърлена не само поради противоречието ѝ с останалите събрани доказателства, но и поради факта, че липсва законова регламентация за плащане на глобите с фиш на място, нито е налице такава „практика“ при изпълнение на служебните задължения на контролните органи /л. 9 от решението/. Позоваването на съществуваща в периода юли 2007- август 2008 г. възможност за плащане на място на глоби, наложени с фиш е несериозно, поради отдалечеността му във времето. Несъгласието на защитата с този фактически извод и твърдението, че в показанията на св. К. се съдържали само неговите субективни усещания за намерение за даване на подкуп, които не се покривали с действията на неговия подзащитен са лишени от фактическо основание.

В депозираното допълнение към касационната жалба е маркирано оплакване, че нито по време на досъдебното производство, нито в съдебната фаза са изискани и представени записите от проверката на автоконтрольорите, чрез които би могло да се изяснят важните за правилното решаване на делото обстоятелства. Възражението има отношение към пълнотата на доказателства, която също не е сред касационните основания по чл. 348 ал.1 т.1-3 от НПК, поради което касационният състав не му дължи отговор. Съставомерните факти са изяснени чрез наличните по делото и годни за оценка доказателствени източници, надлежно анализирани от решаващия съд. Несъстоятелни са и съмненията на защитниците, че огледът на местопроезшествието не е извършен по надлежния процесуален ред, тъй като имало съмнение дали са присъствали поемни лица. На л. 35 от ДП е приложен протоколът за оглед, който съдържа всички изискуеми от закона реквизити, включително имената, личните данни и подписите на поемните лица. Той е годно доказателствено средство за извършеното процесуално-следствено действие и правилно е ценено като такова от съда. Провереният съдебен акт не страда от приписаните нарушения на чл. 13 и чл. 14 от НПК, съдържа отговор на всички възражения във въззивната жалба и няма основание за отмяната му.

При така установените факти, които не подлежат на преоценка от касационния съд, материалният закон е приложен правилно. Подробни, законосъобразни и убедителни са правните съображения на Бургаския апелативен съд, с които настоящият състав се

солидаризира изцяло. Възражения по правото, извън вече обсъдените оплаквания за допуснати процесуални нарушения, не се съдържат в касационната жалба. С нея не е релевирано касационното основание по чл. 348 ал.1 т.3 от НПК, поради което не подлежат на отговор и изложените в допълнението към жалбата доводи за недоказаност на авторството на многобройните административни нарушения, отразени в справката за нарушител/водач на л.51 от ДП. Допълнението към жалбата е депозирано много след изтичане на срока за обжалване на въззивното решение и с него могат да бъдат допълвани доводите по основната жалба, но не и да се навеждат нови касационни основания.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 354 ал.1 т.1 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 119/ 20.09.2018 г. на Бургаския апелативен съд, постановено по внохд № 138/ 2018 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: